správné odůvodnění usnesení v odpor vzatého, ku kterému se pouze přičiňuje:

I místní obec jest již na základě všeobecných pravidel právních, jako každý jiný majitel, povinna svůj majetek tak opatřiti, aby nepřišla osoba třetí k úrazu. To platí i pak, když jej k veřejnému používání odevzdala. Zanedbání této povinné péče, kteréž, jak se přiznává, možno i posuzovati s hlediska veřejnoprávního, nevylučuje však již nutně současné užití důvodu soukromoprávního (§§ 364, 1294 a násl., jakož i 1338 ob. z. obč.), takže právem námitka nepřípustnosti pořadu práva byla zamítnuta. Nevadí tomu, že žalobce, posuzuje věc právně, dovolával se v prvé řadě ustanovení § 28. obecního zřízení pro Čechy, poněvadž jest věcí soudu, aby skutkové údaje samostatně a nepřihlížeje ku právním názorům stran v návrzích těchže obsaženým podřídil přiléhajícím zákonným předpisům, což se zde také soudem rekursním správně stalo.

Dovolacímu rekursu nebylo tudíž lze vyhověti

Ve věcech soukromoprávních podroben jest i cizí stát tuzemské soudní pravomoci. — Šofér náležející ke služebnímu personálu cizího vyslanectví může býti rovněž žalován u tuzemského soudu.

Žalobu podanou na italský stát a šoféra italského vyslanectví v Praze o náhradu škody způsobenou žalobci při jízdě automobilem odmítl zemský soud v Praze pro nepřípustnost pořadu práva vycházeje z názoru, že stát italský jako suverenní podle práva mezinárodního není podroben pravomoci tuzemských soudů, pokud nejde o spory vytčené v §§ 81. až 83. j. n. Vyvozoval to z ustanovení čl. III. a IX. uv. zák. k jur. normě a z § 85. j. n. a poukazoval k tomu, že nemůže-li býti žalován u zdejšího soudu diplomatický zástupce cizího suverenního státu, tím méně lze tak učiniti ohledně tohoto státu samého.

Pokud se týče šoféra, požívá prý tento jako osoba náležející ke služebnímu personálu vyslaneckému práva extorriality, pročež mohl by býti žalován u soudu tuzemského jen, kdyby se pravomoci zdejších soudů buď dobrovolně podrobil nebo kdyby šlo o některý ze sporů v §§ 81. až 83. j. n. naznačených.

Usnesení toto vrchní zemský soud jako soud rekursní zrušil, uloživ soudu procesnímu, aby nehledě k odmítacímu důvodu o žalobě po zákonu jednal, z těchto důvodů:

Žalobce opírá nárok žalobní, jejž uplatňuje proti italskému státu a jeho šoféru, o zákon o ručení za škody způsobené při provozování jízdy silostroji ze dne 9. srpna 1908 č. 162 ř. z., tedy o titul soukromoprávní. Nejde tedy o nárok, který by byl vznikl z výkonu státní moci. Jen v tomto případě by nebyl podroben cizozemský stát tuzemskému soudnictví. Ve věcech soukromoprávních podroben jest i cizí stát jako soukromoprávně povinný tuzemské soudní pravomoci i soudní příslušnosti, je-li tu, jak žalobce tvrdí, tuzemská soudní příslušnost podle jur. nor., pokud se týče podle zák. ze dne 9. srpna 1908 č. 162 ř. z. Výslovného zákonného ustanovení, podle kterého by žaloby proti cizozemskému státu nepodléhaly tuzemské soudní moci, není a nelze to ani dovozovati z čl. III. a IX. uv. zák. k jur. n. Ustanovení to vyslovuje zásadu, že nelze tuzemské pravomoci státními smlouvami a mezinárodními zásadami rozšiřovati a mluví-li se tedy v odst. 1. čl. IX. o mezinárodních zásadách, možno tím rozuměti jen zásady takové, jimiž se rozšiřuje tuzemská soudní moc.

Dle čl. III cit. zák. nejsou podrobeny tuzemské pravomoci jen osoby, jimž přísluší exterritoriality, nikoli však cizozemský stát sám ani spolužalovaný šofér. — Ohledně osob náležejících ke služebnímu personálu cizích vyslanectev bylo kongresním aktem vídeňským z r. 1815 příl. XVII. čl. 1. a dvor. dekr. ze dne 2. září 1830 č. 375 odst. 2. sb. z. s. ustanoveno, že osoby tyto mohou býti žalovány před tuzemskými řádnými soudy ve všech sporných věcech, pro které vůbec lze žalovati nepřítomného cizozemce. Nelze tedy beze všeho žalobu ohledně spolužalovaného pro nepřípustnost pořadu práva odmítnouti.

Usnesení vrchního zemského soudu v Praze ze dne 16. února 1920 čj. R III. 15/20-5 *)

*) V usnesení tomto nebyla vyhražena jeho právní moc, pročež stalo se podle § 519. č. 3 ř. s. pravoplatným. — Podotknouti dlužno, že podle cit. v něm přílohy k víd. kongres. aktu požívají exterritoriality sice jen velvyslanci, vyslanci, legáti a nunciové, podle mezinárodního obyčeje však také manželky jich, rodina a personál jejich, k němuž počítati by bylo ovšem i šoféra. — Prakticky obtížnou bude otázka, komu doručiti žalobu za žalovaný cizí stát. Není, tuším, třeba šířiti slov o tom, že nemůže se tak státi platně do rukou dotyčného diplomatického zástupce, jak v žalobě bylo navrženo, ježto tento zastupuje svůj stát pouze v oboru styků mezinárodních, nelze ho však pokládati za oprávněného zástupce státu ku hájení jeho práv ve věcech soukromoprávních. Nezbude než vyšetřiti, kdo k úkonům takovým v tom kterém konkrétním případě podle dotyčných cizích zákonů jest povolán a tomu pak diplomatickou cestou žalobu doručiti.

Nuceného vyklizení a odevzdání místností zabraných obcí (společným bytovým úřadem) podle § 11. zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. dlužno se domáhati exekučním návrhem ve smyslu §u 349. ex. ř. a nikoliv podle § 353. nebo 354. ex. ř.

Rozhodnutím obecního úřadu v C., jež bylo potvrzeno rozhodnutím okresní správy politické v H., byly podle § 11. zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. zabrány dvě obytné místnosti v domě M. G. a tato byla vybídnuta, aby je do 8 dnů vyprázdnila a dala obecnímu úřadu k disposici.

Když tak neučinila, navrhla obec C. u příslušného okresního soudu, aby bylo na M. G. vynuceno odevzdání zabraného bytu a za tím účelem jí uloženo dáti jej obci do 8 dnů k disposici, jinak že by jí k návrhu vymáhající obce uložena byla pokuta nebo vazba.

První soud návrhu tomu vyhověl. Soud rekursní jej zamítl. Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl z těchto důvodů:

Rozhodnutí vydaná ve smyslu §u 11. zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. jsou podle § 31. téhož zák. vykonatelná soudní exekucí (§ 1. č. 12 ex. ř.), čímž jest zároveň vysloveno, že povolení a výkon exekuce se řídí předpisy řádu exekučního. Dle obsahu exekučního titulu jde v podstatě o postoupení a vyklizení části věcí nemovité. Jakým způsobem má v takovémto případě exekuce býti vedena, stanoví § 349. ex. ř.; nelze tedy v přítomném případě postupovati dle § 354. ex. ř., který stejně jako § 353. ex. ř. podle nadpisu oběma těmto článkům společného, platí pro vymožení činů jiných, t. j. činů, ohledně nichž nejsou dány v předchozích §§ 346. až 352. ex. ř. předpisy zvláštní. Podle § 349. ex. ř. má pak exekuce býti provedena tak, že výkonný orgán odstraní osoby a movité věci, je-li toho k účelu tomu třeba, a uvede vymáhajícího věřitele v držbu odevzdávaného předmětu. Tím nabude vymáhající věřitel veškerých práv držitelových, tedy zejména práva, nakládati volně s věcí odevzdanou v mezích zákonem mu vykázaných, jakož i práva propůjčeného mu v § 339. obč. zák. — Jsou-li zabrané místnosti, jak stěžovatelka tvrdí prázdné, omezí se ovšem výkon exekuce na to, že bude vymáhající strana uvedena v držbu odevzdávaných předmětů. Poukazem na § 339. obč. zák. vyřizují se též námitky stěžovatelčiny, že by mohla majitelka zabraných místností po odevzdání klíčů výkonným orgánem dáti zříditi nový zámek, byt uzamknouti a takto znemožniti disposici s bytem, po případě nechati se nastěhovati do zabraných místností jiného nájemníka, jenž by se pak vzepřel, aby někdo jiný do bytu se nastěhoval.

Z toho, co uvedeno, vysvítá, že vymáhající věřitelka podavši návrh na povolení exekuce podle § 354. ex. ř. totiž pohrůžkou pokuty, po případě vazbou, pochybila, následkem čehož soud rekursní právem zamítl tento návrh změniv usnesení soudu prvé stolice.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. března 1920 čj. R I 136/20-1.

Stížnost proti soudnímu příkazu o výpovědi vydanému, k níž dáno bylo svolení, jest vyloučen. Přípustny jsou námitky, ale jen potud, pokud netýkají se otázky, která byla již probrána a pravoplatně rozřešena v nesporném řízení provedeném podle § 3. min. nař. ze dne 9. února 1919 č. 62 sb. z. a n.

Pronajímatelka odvolavši se na soudní svolení jí udělené usnesením ze dne 4. února t. r. vypověděla podáním ze dne 13. února nájemcům byt a navrhla, aby jim bylo přikázáno, aby